

se nogen Domstol, der skulde kunne dømmen ham i ringeste Maade for hans Fremfærd ved denne Leilighed. Den ærede Minister talte om Vidner; men han talte ikke om, at den Vedkommende ikke har været tilstede ved Vidneforhøret og ikke har havt Leilighed til at forsvare sig og til at faae retslig Bistand; han har ikke talt om, at Vidneforhøret er blevet optaget, uden at nogen af Hr. Andersens Meningsfæller have været tilstede for ogsaa at vidne og for at give Anledning til at stille Krydspørgsmaal. Vi maa jo nemlig huske paa, at de Vedkommende havde en saa svag Sukommelse, at der iblandt dem var En, som ikke vidste, om det var i den Gade eller i den Gade, det var sket, men kun vidste, at det var sket. Naar man har stillet Hr. Andersen saaledes, saa var det naturligt, at han maatte være meget var-som med de Skridt, han gjorde for at søge Op-reisning. Efter den uohørte Fremgangsmaade, der var anvendt — thi den ærede Minister maa lede op lige til Oldtidens Protokoller, om han kan finde Magen til det, her er foregaaet — var det meget naturligt, om Hr. Andersen forelø-big forholdt sig taus afventende, hvad Andre vilde gjøre, thi han kunde ikke vide, om han ikke, hvis han rørte sig, øjeblikkelig ved det nævnte Skridt var f. Ex. bleven kastet fra Embedet; efter den „Humanitet og Belvillie“, der var vist ham ved den første Leilighed, var det ganske naturligt at vente noget Saadant, og jeg fandt derfor, at jeg i den almindelige Retfærdigheds Navn burde baade skriftlig ligesom ogsaa her mundtlig fremsætte Sagen. Naar den ærede Minister af sine Forhør vil bevise, at noget af det, jeg har skrevet, ikke skulde være nøiagtigt, saa siger jeg, der mangler fornødent Bevis; der mangler fornøden Sammen-ligning mellem hans Dokumenter og det, jeg har skrevet. Det, der staar skrevet i disse Aktstykker, er Ord til andet rigtigt, og det er min Overbevis-ning, at Hr. Lærer Andersen ikke har sagt et Ord, som taler derimod. Andersen har i Forhøret — enten det nu staar i Protokollen eller ei — sagt, at han ikke hørte Hansens Interpellation til ham, men senere havde hørt den omtale, og det gjør dog en Forskjel, thi Forholdet bliver dog et andet, naar en Mand først sent hen ved en offentlig Fests bliver mindet om Noget, der tidligere er foregaaet. Man kan jo mangan en Gang end ikke faae Ordet, men i hvert Fald kan det være meget vanskeligt paa en Tid, da Meget baade af den ene og anden Slags er udtalt, deraf at udstille en bestemt Ytring. Hvis min Fremstilling af, hvad der er passeret, ikke anses for at stemme med Protokollen, maa Vidnetilsærksen antages at behøve en Rettelset, og hvad de øvrige Udtryk angaar, da staar der, at Andersen maaske ikke har læst Referatet i Raf-skov Avis, og jeg tror det ikke den Dag i Dag. Saa sagde Ministeren, at Andersen havde en svag Sukommelse. Det vilde dog være interes-

sant, om man vilde komme og forlange af en af os, at han 3 Maanedes efter at have holdt en Staaftale, skulde afgive en Erklæring om, hvilke Udtryk han har brugt til Motivering af sin Staaftale. Det er det, man har gjort lige over for Lærer Andersen. Den 5te Oktober forlanger man, at han skal huske de Udtryk, hvormed han den 19de Juli sent i et Telt har motiveret en Staal. Og hvad Brevvevlingen angaar, da er det meget naturligt, at han ikke husker de enkelte Udtryk i et af ham i et bevoget Dieblisk skrevet privat Brev. Jeg vilde ikke paatage mig at huske de Udtryk — om jeg end husker Hovedtanken — jeg brugte i mit private Brev til ham. Men efter den Fremstilling, jeg har, er Protokolltilspø-rsen i denne Henseende heller ikke overensstem-mende med, hvad der er passeret, — det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, thi Politipro-tokollen ligger ikke for os; Politiproto-kollen er negtet den Vedkommende, ellers havde jeg staaet med den i min Haand. En Ud-skrift af Forhørene er bleven negtet baade af For-hørsdommeren og Amtmanden, men den Dag kommer nok, da vi baade faae disse Forhør og andet Mere. Naar den høitærede Minister siger, at An-dersens Sukommelse var svag i de nævnte Forhør, saa maa dette ogsaa være unøiagtigt; thi der var adskillige af disse i det Hele vedkom-mende Spørgsmaal, om hvad Indholdet af Brevvevlingen mellem ham og mig havde været, som den høitærede Minister nu selv tilstod, at han havde foranlediget optaget Forhør om. Den høitærede Minister siger selv, at han har foranlediget dette; han har altsaa foranlediget en Intvifition om et privat Brevs Indhold; men Vedkommendes Svar i Forhøret lød, naar Spørgs-maalene vare rettede paa Punkter, hvorom det var rimeligt, at han kunde udtale noget Bestemt, paa Ja og Nei, og Mere kan der vel ikke forlanges. For Resten er det meget naturligt, at denne Mand har udtalt sig med grumme stor Forsigtighed ved dette Forhør. Jeg nævnte før, og jeg skal gjen-tage det, at man brugte den uohørte Fremgangs-maade, at man Kl. 10 om Formiddagen jender en Mand til ham i hans fredelige Gjærning i Sko-len med en streng Tilfjelse om samme Gjærmit-dag Kl. 3 at møde til Forhør, hvor man da hol-der ham 3—4 Timer, uden at give ham Ret til at tage retsligt Forsvar, og man kan jo ikke vide, hvilke nye Forhold vi nu ere komne ind under, efter hvad der er sket den 8de September (Afbryd-else). Ja, de Herrer finde det vistnok overor-dentlig ypperligt; thi, naar de Herrer have fundet sig i, jeg vil ikke sige at øde deres egne poli-tiske Grundfætninger, men i at vende dem paa Hovedet i de senere Aar, saa at de nu maa kæmpe for ganske det Modsatte af, hvad de tidligere have kæmpet for, saa er det ogsaa naturligt, at de gjøre det i dette Tilfælde . . .